

opfyldte Grundlovens Bud, kunne komme uden om det, saa at den Definition af Begrebet „politiske Lovovertrædelser“, som Udvalget har opstillet, ikke er vid nok, men at man med Nødvendighed ogsaa maa tage Hensyn til den sigtedes Hensigt og Formaal. Det er det, som er sket ved den Affattelse, som Lovforslaget fik i Folketinget, og som jeg skal tillade mig at anbefale det høje Ting at slutte sig til.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Beskikkelse af en Forsvarer. Den ærede Ordfører udtalte, at under det nuværende System blev der for ofte beskikket Forsvarer, og at Beskikkelse af en Forsvarer ofte i Virkeligheden er en ren Formalitet og til ingen Nytte. Ja, det er fuldkommen rigtigt, men hvori ligger det? Det ligger jo væsentligst deri, at Forsvareren beskikkes, efter at det hele er forbi; Forsvareren beskikkes, efter at Forhørene ere afholdte og afsluttede, efter at alle tiltalte Erklæringer ere protokolfæstede, og paa et Tidspunkt, hvor den tiltalte ikke kan fravige disse Erklæringer, uden at der i alt Fald føres nogenlunde Bevis for deres Urigtighed. Under et saadant System, hvor Forsvareren først beskikkes, efter at tiltalte har afgivet alle sine Forklaringer, er det rigtigt, at der i mange Tilfælde beskikkes en Forsvarer, som slet ikke er til den fjerneste Nytte. Men man skulde jo netop se at komme bort fra dette. Under det System, som nu skulde indføres, hvor man gaar over til den rene Anklagemaksime, skulde man netop søge at beskytte den tiltalte mod at indvikle sig i Forklaringer, som han siden vil have Vanskelighed ved at komme bort fra, mod at fåa sin Ret beskaaren i Forhørene. Jeg mener, at man bør huske paa, naar Talen er om dette Spørgsmaal, at den sigtede, særlig naar han er fængslet, i Virkeligheden i de allerfleste Tilfælde staar fuldstændig værgeløs lige over for Dommeren, efter det ny System altsaa lige over for Dommeren og Politimesteren; der begge repræsenterer Statsmagten. Det siges nok af den ærede Ordfører, at under det ny System vil Dommeren have andre Opgaver og vil der iblandt ogsaa have den Opgave at forsvare den sigtede. Ja, naar det ny System bliver saaledes indrettet, saa at det kommer til at virke til fulde, saaledes som det skal, saa vil Dommeren sikkert efterhaanden lære at søge en Del af sine Opgaver i ogsaa at være den tiltaltes Forsvarer, men naar vi nu glide over fra et gammelt og tilvant System til et nyt, saa er der god Grund til at frygte

for, at mange af Ulemperne og Fejlene ved det gamle System ville følge over i det ny, dersom man ikke træffer Sikkerhedsforanstaltninger derimod. Jeg skal for øvrigt ogsaa minde den ærede Ordfører om, at naar man hører Fremstillinger af og Forsvar for det nuværende System, faar man ogsaa den Forklaring, at Dommeren der er den sigtedes og fængsledes Forsvarer, at Dommeren skal med den ene Haand søge at finde det, der taler mod den tiltalte, og med den anden Haand søge at finde det, der taler til hans Fordel. Jeg frygter meget for, at hvis man bliver staaende ved, ligesom nu, som Regel kun at beskikke Forsvarere, naar Forhørene ere forbi, saa ville mange af de Ulemper, der klæbe ved det nuværende System, følge med over i det ny. Og hvad der kan ske under det nuværende System, viser klart det, der er sket i det Aar 1903 i Storeheddinge. En Dreng paa 16 Aar var arresteret som sigtet for Ildspaaettelse. Han nægtede atter og atter at være Gerningsmanden. Efter at der var gaaet nogen Tid med det, blev der drysset Kløpulver i hans Seng. Den næste Dag klagede han til Arrestforsvareren over, at der var noget i Sengen, der kløede. Arrestforsvareren, der havde set dette Pulver blive drysset i Sengen, sagde: Aa Snak, det er blot din daarlige Samvittighed! Da der var gaaet nogle Dage med det, og det ikke hjalp, kom en Nat Politibetjenten ind til ham, lod ham staa ud af Sengen og opfordrede ham til at tilstaa, og da han vægrede sig derved, slog han ham med en tynd Stok over de bare Ben. Drengen vilde alligevel ikke tilstaa. Et Par Nætter efter kom Politibetjenten igen, lod Drengen staa ud af Sengen, lod ham trække Skjorten af, gav ham en Spændetroje paa, tog en Tamp frem og opfordrede ham til at tilstaa, og da han ikke vilde tilstaa, pryglede han ham med Tampen, og han blev ved med dette med forskellige Mellemløb, hvori han opfordrede Drengen til at tilstaa. Drengen holdt sig imidlertid standhaftig over for Politibetjenten, men Dagen efter afgav han af Frygt for mere af den Slags en Tilstaaelse, og paa den blev han dømt til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Naar man ser, at noget saadant har kunnet passere under det nuværende System, og naar det føjes til, at Sagens Opklaring ikke skyldtes nogen Klage eller Anmeldelse, men kun, at Forholdet ved et rent Tilfælde kom til Justitsministeriets Kundskab, saa synes det mig, at der heri ligger al mulig og tænkelig Opfordring til